

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46C/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120208826
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5120208826.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou v právnej veci žalobca: v A. B. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, štátna občianka SR, právne zastúpená: JUDr. Roman Hojer, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 50 708 953, trvale bytom E. XX, D., proti žalovanej: A. F. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, G., štátna občianka SR, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., advokát so sídlom Námestie Andreja Hlinku 29/34, Považská Bystrica, o ochranu práva na bývanie, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 10.8.2020 domáhala voči žalovanej určenia, že je žalovaná povinná umožniť žalobkyni nerušené a pokojné užívanie nižšie uvedenej nehnuteľnosti a žalovaná je povinná upustiť od akýchkoľvek zásahov spôsobilých rušiť pokojné užívanie nehnuteľnosti Žalobkyňou v takom rozsahu, ako bola užívaná Žalobkyňou do mesiaca júna 2020; a to nehnuteľnosť: byt H. XX I. X. J. H. F. X, vedený na LV č. XXXX pre Okres Žilina, Obec G., katastrálne územie G.. V časti A vedenej ako parcelné číslo 8056, druh stavby bytový dom, ako súpisné číslo XXXX. V časti B listu vlastníctva ako vlastník vedený C. F. K. C., A., D. XXXX/XX, G., PSČ 010 07, SR, nar. XX.XX.XXXX v podiele 1/1. Titul nadobudnutia – Kúpna zmluva č. V 4620/13 z 23.07.2013, 3653/13.

2. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že žalobkyňa je bývalý vlastník nehnuteľnosti, D. H. XX I. X. J. H. F. X, F. I. L. č. XXXX pre Okres Žilina, Obec G., katastrálne územie G.. Žalobkyňa Kúpnu zmluvou zo dňa 23.7.2013 previedla predmetnú nehnuteľnosť na žalovanú. Pri podpise tejto zmluvy jej žalovaná sľúbila ničím nerušené a pokojné užívanie predmetnej nehnuteľnosti a dožitie v tejto predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaná však tento sľub nedodrжала. Žalovaná neustále vyvíja zjavné a konkrétne snahy na vystaňovanie žalobkyne z predmetnej nehnuteľnosti a znemožnenie návratu žalobkyne do jej bytu, v ktorom má svoje súkromie, svoj svet a pohodlie. Žalovaná tiež deklarovala, že nemá žiadny záujem pre žalobkyňu zabezpečiť náhradné primerané bývanie a teda žalobkyni, ako chránenej osobe hrozí, že ostane takpovediac, (a aj naozaj), na ulici. Je bezodkladne potrebné, aby konajúci súd ochránil práva a oprávnené záujmy žalobkyne, konkrétne právo na bývanie žalobkyne v predmetnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa totiž nemá kam ísť a nemorálnym a účelovým konaním žalovanej jej reálne hrozí, že sa z nej stane bezdomovec a skončí na ulici. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa, ako osoba v dôchodkovom veku patrí medzi obzvlášť chránené osoby. Pre ňu by opustenie predmetnej nehnuteľnosti predstavovalo obzvlášť závažný zásah do jej života, čím možno takýto zásah označiť aj konaním v rozpore s dobrými mravmi.

3. Na výzvu súdu doručil právny zástupca žalobkyne doplnenie žaloby žalobkyňa podáva v stanovenej lehote toto vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 21.8.2020, v ktorom navrhla vypočuť svedka a špecifikovala navrhovaný petít rozsudku (č.l. 20).

4. Dňa 16.12.2020 doručil právny zástupca žalovanej súdu vyjadrenie k žalobe (č.l. 55), v ktorom žiadal žalobu zamietnuť. Žalovaná namietala, že žalobkyňa produkuje tvrdenia, ktoré nie sú zhodné so skutkovým stavom a žalovaná takéto skutkové tvrdenia popiera, resp. popiera všetky tvrdenia žalobkyne, ktoré sú právne relevantné ku rozhodnutiu o súdnej ochrane práva žalobkyne na bývanie. Žalovaná nevyvíja žiadne snahy na vystaňovanie žalobkyne, neexistuje žiadne znemožňovanie návratu žalobkyne do bytu žalovanej, žalobkyňa v tomto smere nepotrebuje žiadnu súdnu ochranu. Žalobe predchádzala rozsiahla komunikácia a korešpondencia extrémne negatívneho charakteru žalobkyne na adresu žalovanej, Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru, polície, prokuratúry, súdov, ktorá mala trestnoprávny dosah, a to ten, že dňa 28. 03. 2019 žalovaná bola obmedzená na slobode, následne obvinená zo zločinu týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného zákona a dňa 29. 03. 2019 bola vzatá do väzby. Z väzby bola prepustená dňa 27. 08. 2019 a dňa 14. 04. 2020 bolo voči žalovanej trestné konanie zastavené, a to postúpením na priestupkové konanie na Okresný úrad Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy. Extrémne negatívne konanie žalobkyne vo vzťahu ku žalovanej je dlhodobo tak veľmi vyhrotené a škodlivé, že presiahlo oznamovaciu povinnosť údajnej poškodenej v trestnom konaní. Žalobkyňa v trestnom konaní na žalovanú neoznamovala podozrenia a neprenehávala aktivitu vyšetrovateľovi, ale trestného konania sa intenzívne zúčastňovala a v rámci maximalizácie jej procesných možností a osobných schopností sa ho snažila negatívne dynamizovať nepravdivými agresívnymi a v trestnoprávnej rovine škodlivými výrokmi o žalovanej. Bolo proti vôli žalobkyne, že vždy s negatívnym výsledkom. Ani jeden čiastkový, pre žalovanú pozitívny výsledok, žalobkyňa neponechala bez agresívnej reakcie a snažila sa ho zvrátiť. Či už novým trestným oznámením pre krivú výpoveď, krivé obvinenie, nevhodným kontaktovaním svedkov, no vždy ak nie agresívnymi, aspoň difamačnými vyjadreniami. Je už len posledným paradoxom, že takéto konanie žalobkyne bolo vykonávané z bytu žalovanej aj prostredníctvom internetového pripojenia a energií, ktoré žalovaná za byt platila aj v čase, kedy bola vo väzbe. Trestných konaní žalobkyne voči žalovanej a svedkov je niekoľko, všetky boli zastavené a žalovaná spisové značky súdu oznámi dodatočne. Navyše, konanie žalobkyne voči žalovanej pokračuje aj v občianskoprávnej rovine a nejde len o aktuálne prejednávajúcu vec sp. zn. 46C/61/2020, ale ide aj o konanie o (údajné) bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne - sp. zn. 4C/35/2019 a žalobu o určenie vyživovacej povinnosti žalovanej (aby žalovaná spolu s ďalšími súrodencami platili výživné žalobkyne) sp. zn. 17Pc/9/2020. Právne veci sa aktuálne prejednávajú na Okresnom súde Žilina a žalovaná tvrdí (v skratke), že ku žiadnemu bezdôvodnému obohateniu nedošlo a priznanie výživného žalobkyne by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Zo strany žalobkyne ide len ďalšie formalizovanie extrémne negatívneho správania voči žalovanej, svojej dcére.

5. Dňa 7.1.2021 doručila žalobkyňa súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej (č.l. 95), v ktorom uviedla, že sa s vyjadrením žalovanej absolútne nestotožňuje. Všetky tvrdenia žalovanej považuje za zavádzajúce a nepravdivé. Žalobkyňa tak opätovne poukazuje na svoje vyjadrenia, ktoré uviedla vo svojom žalobnom návrhu zo dňa 8.8.2020. Má za to, že všetky tvrdenia žalovanej nie sú dostatočne odôvodnené na to, aby vyvrátili skutočnosti uvedené žalobkyňou. Navrhla, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zdôraznila, že žalovaná neustále vyvíja zjavné a konkrétne snahy na vystaňovanie žalobkyne z nehnuteľnosti bližšie špecifikovanej v žalobnom návrhu. Rovnako sa snaží o znemožnenie návratu žalobkyne do tejto nehnuteľnosti, bytu, v ktorom má žalobkyňa svoje súkromie, svoj svet a pohodlie. Toto konanie žalovanej možno dokonca označiť aj za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že žalovaná bola obvinená zo zločinu podľa § 208 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného zákona – Týranie blízkej osoby a zverenej osoby značne podporuje všetky tvrdenia žalobkyne. Táto skutočnosť opodstatňuje neutíchajúci strach žalobkyne o jej osobu a budúcnosť, ktorá ju čaká. Ukazuje tak rovnako na nevyhnutnosť poskytnutia okamžitej súdnej ochrany žalobkyne pred žalovanou. Je predsa viac zrejmé, že sa žalobkyňa aktívne zúčastňovala na vyšetrovaní vyššie uvedeného zločinu, ktorého sa žalovaná dopustila. Žalobkyňa tak konala predovšetkým z neutíchajúceho strachu o svoju osobu a v snahe žiť pokojný život. Útoky zo strany žalovanej trvajú už dlhodobo a ani napriek týmto skutočnostiam neutíchajú.

6. Dňa 3.2.2021 doručil právny zástupca žalovanej súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne (č.l. 105), v ktorom žalovaná popiera všetky skutkové tvrdenia a z nich odvodené nesprávne právne tvrdenia, ktoré

žalobkyňa uviedla vo svojom vyjadrení zo dňa 05.01.2021 prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu. Zotrvála na predošlom vyjadrení veci, nakoľko žalobkyňa nevzniesla žiadne nové argumenty.

7. Následne súd vo veci nariadil pojednávanie na 28.6.2021, na ktorom vec prejednal za účasti strán žalobkyne a právnych zástupcov strán sporu. Právny zástupca žalovanej ospravedlnil jej neúčasti na pojednávaní, nakoľko konflikt so žalobkyňou má negatívny vplyv na zdravie žalovanej. Právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe a uviedol, že žalobkyňa previedla svoj spoluvlastnícky podiel na byte na žalovanú s tým, že bude môcť byť naďalej užívať. Žalovaná však hrubo narušuje pokojné bývanie žalobkyne v byte, ktorá v ňom nerušene býva a byt nepoškodzuje. Medzi žalobkyňou a žalovanou dochádza opakovane k incidentom. S ohľadom na uvedené žiadala upraviť súdom súčasné práva a povinnosti strán tak, aby mohla žalobkyňa byť pokojne užívať. Na otázku súdu z čoho žalobkyňa odvodzuje svoj žalobný nárok na právo nerušeného bývania v byte žalovanej, právny zástupca žalobkyne zdôraznil, že pri prevode spoluvlastníckeho podielu na žalovanú došlo k ústnej dohode medzi stranami o užívaní bytu. Právny zástupca žalovanej namietal skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a na pojednávaní, pričom jediným negatívnym konaním zo strany žalovanej voči žalobkyňi bolo zrušenie jej trvalého pobytu ako aj trvalého pobytu svedka F. C.. Následne súd vypočul žalobkyňu a svedka F. C.. Súd následne pojednávanie odročil na 6.10.2021 za účelom pripojenia rozhodnutí vo veci podávania trestných oznámení žalobkyňou na žalovanú a tiež za účelom predloženia kúpnej zmluvy a preukázania úhrady kúpnej ceny.

8. Dňa 13.7.2021 doručil právny zástupca žalovanej súdu vyjadrenie (č.l. 244), v ktorom poukázal na to, že súd určil stranám sporu lehotu, aby predložili návrhy na vykonanie dokazovania. S ohľadom na uvedené žalovaná navrhla oboznámiť s obsahom kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2013, s výpisom z bankového účtu žalovanej ku dňu 02. 05. 2013, ktorý preukazuje platbu za kúpnu cenu za byt podľa zmluvne dohodnutých podmienok, s výpisom platieb z bankového účtu žalovanej ku splátkam za úver na kúpnu cenu bytu za posledné trojročné obdobie, s predpismi správcu bytového domu ku platbám od roku 2017, s platbami za služby a fond opráv za predmetný byt uskutočňovanými výlučne žalovanou od roku 2016. Ďalej navrhol oboznámiť s rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 36Tp/43/2019 zo dňa 27. 08. 2019 o prepustení žalovanej z väzby a uložení rôznych obmedzení vo vzťahu ku žalobkyňi, maily žalobkyne 1/ obhajcovi obvinenej, resp. splnomocnenému zástupcovi žalovanej, vyjadrenia Slovenskej advokátskej komory ku sťažnostiam žalobkyne, výpoveď žalobkyne v procesnom postavení „poškodená“ v priestupkovom konaní Okresného úradu Žilina sp. zn. OÚ-ZA-OVVS2/2020/024208/676/TRP zo dňa 05. 08. 2020. Opakovane žiadal vyžiadať všetky právoplatne skončené trestné konania za posledné dvojročné obdobie vyvolaných žalobkyňou voči žalovanej tak, ako boli špecifikované na pojednávaní dňa 28. 06. 2021 s tým, že vo všetkých prípadoch bolo trestné konania zastavené. Žalovaná tiež navrhla pripojenie probačného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 1Pr/49/2019, z ktorého vyplýva bezprecedentná agresivita žalobkyne voči žalovanej a jej konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi ešte aj počas probačného konania súdu so žalovanou. Žalovaná opätovne navrhla pripojenie spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Pc/9/2020 v právnej veci o určenie vyživovacej povinnosti žalovanej (žalobkyňa je totožná a žalovaná tiež je totožná s aktuálnym konaním). V spise sú skutkové tvrdenia, ktoré sú relevantné ku právnomu záveru, že žaloba je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná okrem toho navrhla pripojenie spisov Okresného súdu Žilina, sp.zn. 4C/35/2019 vo veci vydania bezdôvodného obohatenia a tiež sp.zn. 41C/80/2020 rovnako vo veci bezdôvodného obohatenia. Z vyššie špecifikovaných listín vyplývajú skutkové okolnosti ku právnomu záveru, že žaloba je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobkyňu nikto a žiadnym spôsobom neohrozuje. Naopak, žalovaná zaplatila kúpnu cenu za byt, v ktorom žalobkyňa býva podľa platobných podmienok v kúpnej zmluve s tým, že dohodnuté platobné podmienky splnené boli a nezostala z nich nespĺnená žiadna časť. Dňa 02.05.2013 žalovaná bezhotovostným platobným stykom zaplatila na účet, označený ako platobné miesto v kúpnej zmluve (č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX) sumu zodpovedajúcu kúpnej cene 28.750,00 € a následne žalovanej boli doručované zo strany správcu bytov predpisy ku mesačným platbám za služby fond opráv za predmetný byt, ktoré v plnej výške platila vždy výlučne žalovaná. Dávame do pozornosti súdu, že ak by žalobkyňa mala vôľu uskutočňovať akúkoľvek platbu za byt, tak žalovaná prioritne by ju odkázala práve na platenie platieb voči správcovi, ktorých neplatenie, alebo ich dlhodobé omeškanie môže privodiť rozhodnutie ostatných vlastníkov bytov v dome o dobrovoľnej dražbe, čo je iste vyššie riziko pre žalovanú, ako prijímanie údajných, resp. virtuálnych platieb údajne neformálne skladaných k jej rukám. Ďalej, počas obdobia, ktoré je predmetom žaloby, žalovaná bola 5 mesiacov vo väzbe (od 28. 03. 2019 do 27. 08. 2019) a do právoplatného skončenia trestnej veci (14. 04. 2020 bola zamietnutá sťažnosť žalobkyne ku rozhodnutiu o zastavení trestného konania) a žalovaná

následne mala rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 36Tp/43/2019 zo dňa 27. 08. 2019 uložené obmedzenia spočívajúce v zákaze priblíženia ku žalobkyni na vzdialenosť menej ako päť metrov, okrem priblíženia sa v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie si osobných záležitostí, obmedzenie spočívajúce v zákaze žalobkyňu kontaktovať akýmkoľvek spôsobom – telefonicky, prostredníctvom sms, mms správ, mailovou komunikáciou a inou písomnou formou, a to aj prostredníctvom tretích osôb, okrem kontaktu v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie si osobných záležitostí a zákaze zdržiavať sa v blízkosti obydľia žalobkyne vo vzdialenosti menšej ako 50 metrov, okrem priblíženia sa v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie si osobných záležitostí. Z hľadiska správania v rozpore s dobrými mravmi žalobkyne okrem doteraz uvedených skutočností zdôraznil, že z predložených listín vyplýva bezprecedentná agresivita žalobkyne voči žalovanej a jej konaní v hrubom rozpore s dobrými mravmi a tiež aj skutočnosť, že tzv. sekundanta, alebo procesne presnejšie svedka potvrdzujúceho tvrdenia žalobkyne jej vždy robil jej syn F. C., svedok v aktuálnom konaní. Vo výsluchu v priestupkovom konaní dňa 05. 08. 2020 ku údajným útokom žalovanej žalobkyňa napr. tvrdí: „Svedkom fyzických útokov bol aj môj syn F. C., iného svedka uviesť neviem“. V tomto kontexte dávame do pozornosti súdu, že v trestnom konaní pravdivosť tvrdení žalobkyne jej syn F. C. najskôr potvrdzoval (výsluch 28.03.2019 a 07. 05. 2019, aj keď v prevažnej miere len opakoval tvrdenia žalobkyne s tým, že ich má od nej sprostredkované. No následne, uvedomujúc si možných trestno-právnych dôsledkov pre neho samotného, mailom dňa 11. 10. 2019 vyšetrovateľovi doručil tzv. „stiahnutie“ výpovede a vo výsluchu dňa 05. 11. 2019 vyhlásil, že v tejto veci už naďalej nebude vypovedať. Súdu dávame do pozornosti, že všetky trestné oznámenia skončili zastavením, resp. žiadne trestné oznámenie nemalo takú relevanciu, aby žalovaná bola aspoň obvinená s výnimkou obvinenia voči žalovanej prípadne trestného konania sp. zn. ČVS:ORP-361/1-VYS-ZA-2019, v ktorom žalovaná bola vo väzbe a ktoré bolo zastavené odstúpením na priestupkové konanie Okresného úradu Žilina sp. zn. OÚ-ZA-OVVS2/2020/024208/676/TRP, ktoré skončilo tiež zastavením. Žalovaná tvrdí, že zo strany žalobkyne nejde o výkon práva ani v jednom trestnom oznámení a ani v jednom prípade civilného konania, ani v aktuálnom konaní. Žalovaná sa domnieva, že zo strany žalobkyne skôr ako o výkon práva ide o obsesiu, tak, ako ju naznačujú aj znalecké posudky v označenom v trestnom konaní.

9. Následne dňa 5.8.2021 doručila žalovaná súdu vyjadrenie (č.l. 292), v ktorom zdôraznila, že v celom priebehu konania, ako aj všetkých ďalších konaní, ktoré žalobkyňa voči žalovanej vyvolala (všetky zatiaľ neúspešne), žalovaná je konfrontovaná s množstvom skutočností, ktoré sú v zásadnom rozpore so skutkovým stavom. V praktickej rovine, pri výkone procesnej obrany žalovaná ani len v teoretickej rovine nie je schopná preukázať dôkazom opaku, argumentom „e contrario“ absenciu excesu, absenciu svojho protiprávneho konania, resp. absenciu takého konania, aké popisuje žalobkyňa v žalobe, a to už z princípu a podstaty veci samej. Napriek tomu žalovaná sa o takúto aktivitu, o aktívne popretie skutkových tvrdení žalobkyne snaží v prípade takých skutkových tvrdení, ku ktorým vie preukázať iný priebeh skutku, ako ho tvrdí žalobkyňa, a to aj v prípade, ak ide o tvrdenia, ktoré pre spor nie sú zásadné. V tomto prípade dávame do protikladu tvrdenie žalobkyne na pojednávaní dňa 28. 06. 2021: "Predstúpil PZ žalovanej, ktorý

poznámenáva, že v rámci svojho prednesu žalobkyňa uviedla, že aj teraz je žalovaná s pánom M. v susednom byte. Sudkyňa dotazuje žalobkyňu, či uvedené tvrdenie je pravdivé a či ho uviedla v rámci svojho prednesu. Na to žalobkyňa udáva, že v čase keď odchádzala na pojednávanie o 07:00 bola žalovaná spolu s pánom M. v byte susedov." Takýmto a inými obdobnými tvrdeniami žalobkyňa podopiera naliehavosť a odôvodnenosť žaloby ako celku a osobitne žalobného petitu. Oproti tomu dávame do pozornosti súdu, že v čase pojednávania, resp. v čase od 06.00 do 14.00 hod žalovaná spolu s p. M. sa nachádzali na ich pracovisku, v spoločnosti HW areál SW Hitech s.r.o., na adrese N. X, G., čo je cca 5 km od bytu žalovanej (Borová 24, Žilina). Tvrdenia žalobkyne sú vymyslené, nezakladajú sa na reálnom stave, žalovaná ich popiera a opätovne dáva súdu do pozornosti, že zo strany žalobkyne skôr ako o výkon práva ide vo vzťahu ku žalovanej o obsesiu, tak, ako ju naznačujú aj znalecké posudky v trestnom konaní.

10. Na pojednávaní dňa 6.10.2021 súd vec prejednal a rozhodol za účasti žalobkyne a právnych zástupcov strán sporu. Súd na pojednávaní pristúpil k oboznamovaniu s obsahom spisu a listín, ktoré predovšetkým žiadal oboznámiť právny zástupca žalovanej. Súd tak okrem obsahu spisu oboznámiť s konkrétnymi listinami nachádzajúcimi sa vo vyšetrovacom spise sp.zn. ČVS-ORP- 361/1 VYS-ZA 2019 ako aj vyjadrením O. P. C. vo veci tunajšieho súdu sp.zn. 17Pc/9/2020. V rámci svojich prednesov zotrvali strany sporu na svojich doterajších tvrdeniach. Nad rámec doteraz tvrdených skutočností a právneho základu žaloby, v záverečnej reči právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že hmotnoprávne posúdenie

záväzkového vzťahu, ktorý vznikol medzi stranami ešte v roku 2013 a z ktorého si žalobkyňa odvodzuje právo na nerušené užívanie bytu je výlučne vecou súdu. Reálne si strany len dohodli, že tam môže žalobkyňa, ako matka žalovanej nerušene bývať. Podľa názoru žalobkyne, ak by mal tento posúdiť tento vzťah právne, došlo k uzatvoreniu zmluvy, ktorá ešte stále nebola žiadnym spôsobom ukončená a teda naďalej trvá a to buď nájomnej zmluvy na dobu neurčitú, v zmysle § 685 a nasledujúcich OZ, ktorá nebola ešte doposiaľ zo strany žalovanej vypovedaná, ani nedošlo k jej zániku inou formou, alebo zmluvy o výpožičke bytu na dobu neurčitú, podľa § 659 OZ a nasledujúcich, pričom žalovaná doposiaľ právne relevantným spôsobom nepožiadala žalobkyňu o vrátenie bytu a teda táto naďalej trvá. Zákon, pred zmluvou o výpožičke tak isto, ako v prípade nájomnej zmluvy nepredpisuje písomnú formu. Jedná sa o reálnu zmluvu, kde je smerodajným odovzdanie veci, teda predmetného bytu. Rovnako je tiež nutné si uvedomiť, že strany sú si blízkymi osobami, tak prichádza do úvahy aj posúdenie právneho dôvodu užívania bytu v intenciách rodinného práva a to konkrétne v rámci vzájomných vyživovacích povinností. Na základe toho, je nepochybné, že žalovaná má v zmysle § 66 a nasledujúcich Zákona o rodine vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobkyne a teda právny dôvod na užívanie predmetného bytu zo strany žalobkyne, ani nemusí vyplývať zo záväzkového vzťahu, ale priamo zo zákona o rodine, keď užívanie bytu je uspokojením bytových potrieb blízkej osoby, ktorá si túto potrebu nedokáže zabezpečiť sama. V závere uviedla, že žalobkyňa žiada, aby súd uložil povinnosť žalovanej nechať žalobkyňu pokojne túto nehnuteľnosť užívať, až do prípadného ďalšieho rozhodnutia súdu v tejto veci. Čiže, aby upravil súčasné práva a povinnosti oboch strán tak, aby bola žalovaná povinná nechať žalobkyňu pokojne užívať nehnuteľnosť až prípadne nedôjde k ďalšiemu súdnemu rozhodnutiu, ohľadom týkajúceho, ktoré sa týka tejto nehnuteľnosti. Na základe vykonaného dokazovania súd vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

11. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

13. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej iba „OZ“) vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

15. Podľa § 133 ods. 2 OZ ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 588 OZ, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

17. Podľa § 589 OZ, cenu treba dojednať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, inak je zmluva neplatná podľa § 40a.

18. Podľa § 663 OZ, nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

19. Podľa § 659 OZ, zmluvou o výpožičke vznikne vypožičiatelovi právo vec po dohodnutú dobu bezplatne užívať.

20. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané a nesporné, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli dňa 24.4.2013 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola kúpa nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne a prevod nehnuteľnosti do vlastníctva žalovanej. Vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k bytu č. 29 v obytnom dome so súp. č. XXXX v k.ú. G. evidovanom na LV č. XXXX bol povolený dňa 23.7.2014 pod V 3653/13.

21. Z kúpnej zmluvy 24.4.2013 uzavretej medzi žalobkyňou ako predávajúcou a žalovanou ako kupujúcou (č.l. 251a), že žalobkyňa ako predávajúca bola v čase predaja nehnuteľnosti – bytu č. 29 evidovanom na LV č. XXXX pre k.ú. G. výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina pod sp.zn. 17C/280/2011 zo dňa 13.2.2013. Podľa článku IV. Predmetnej kúpnej zmluvy bola dohodnutá kúpna cena vo výške 28.750,- Eur, ktorú bola povinná v zmysle článku V. uhradiť kupujúca – žalovaná prevodom na účet J. C. (č.účtu XXXXXXXXXXX/XXXX), voči ktorému má žalobkyňa záväzok z titulu vyporiadania podielového spoluvlastníctva titulom rozsudku Okresného súdu Žilina pod sp.zn. 17C/280/2011 zo dňa 13.2.2013. Z uvedeného je zrejmé, že titulom prevodu nehnuteľnosti došlo k prevodu vlastníckeho práva v prospech žalovanej v celosti, nielen k spoluvlastníckemu podielu bývalého manžela žalobkyne, ako to tvrdila žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 28.6.2021.

22. Z detailu platby (č.l. 251) vyplýva prevod sumy 28.750,- Eur na účet č. 000000-5424850001/5600, t.j. účet J. C. špecifikovaný v článku V. kúpnej zmluvy pri určení platobných podmienok.

23. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že kúpna cena bola žalovanou uhradená v zmysle zmluvných dojednaní. Nedošlo tak k jej nevyplateniu ako tvrdila žalobkyňa. Rovnako z obsahu zmluvy súd nemal za preukázanú existenciu dohody o užívaní bytu žalovanou. Samotná výška kúpnej ceny, ktorú žalobkyňa okrajovo spochybnila, predstavuje otázku zmluvnej voľnosti. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje na právny záver vyjadrený v rozsudku NS SR sp.zn. 3Cdo/244/2018 z 27.6.2019, v ktorom konštatoval: „Pokiaľ bolo uzavretie kúpnej zmluvy výsledkom dohody jej účastníkov nespätej s konaním priečiacim sa dobrým mravom (konaním contra bonos mores), samo dojednanie kúpnej ceny v tejto výške nie je v rozpore s dobrými mravmi, nemá spoločensky neakceptovateľné ciele, ani dôsledky, ktoré by boli v kolízii s dobrými mravmi.“

24. Z výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. G. mal súd za preukázané, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti -bytu č. XX I. X.J. D. P. Q. č. XXXX postaveného na parc. KN C č. XXXX pre k.ú. G., a to titulom kúpnej zmluvy.

25. Z výsluchu žalobkyne na pojednávaní dňa 28.6.2021 vyplynulo, že nie je schopná sa zamestnať, je invalidná. Vo vzťahu k uzavretiu kúpnej zmluvy zdôraznila, že dôvodom uzavretia kúpnej zmluvy bola potreba vyplatiť jej bývalého manžela, vo vzťahu k jeho podielu na nehnuteľnosti. Pričom žalovaná prisľúbila žalobkyňi, že vyplatí bývalého manžela s tým, že sa prevedie na ňu spoluvlastnícky podiel žalobkyne. Medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k ústnej dohode vo vzťahu k tomu, že si budú vzájomne pomáhať. Žalobkyňa jej poskytne podporu pri štúdiu a žalovaná jej poskytne podporu v chorobe a starobe. K uzavretiu kúpnej zmluvy došlo v dôsledku časovej tiesne žalobkyne, ktorá bola povinná vyplatiť bývalého manžela do 60-tich dní, pričom úver vo výške 28.750 eur poskytla banka iba žalovanej. Do tejto dohody žalobkyňa vstupovala s tým, že ide o dohodu matky a dcéry a žalovanej dôverovala. Žalobkyňa uviedla, že vzťahy sa medzi žalobkyňou a žalovanou zhoršili, keď od nej ústne požadovala, aby ju vyplatila z jej spoluvlastníckeho podielu s tým, že si nájde iné bývanie, nakoľko nebola ochotná žiť v takomto vzťahu a za takejto situácie. Poznamenala tiež, že žalovaná sa stále vyhovárala na potrebu doštudovania, na štátne dotácie. Následne to dospelo až do takého štádia, kedy žalobkyňa žalovanej posielala písomné výzvy do zamestnania. Na tieto výzvy žalovaná reagovala tak, že jej bola schopná za jeden deň poslať aj 36 SMS, ktoré boli vulgárneho charakteru. Tvrdila, že tým sa žalovaná voči nej dopúšťala násilia na starých ľuďoch, čo nepraje nikomu. Správanie žalovanej bolo tak agresívne, že aj susedia boli nútení volať mestskú políciu, pričom žalovaná to urobila tak, že polícia prišla jedným vchodom a ona ušla druhým vchodom. Naposledy ju takto navštívila žalovaná jej dcéra, spolu s pánom M. minulý týždeň. K týmto okolnostiam uviedla, že búchali, kričali a žalobkyňa už po týchto incidentoch je v takom stave, že nie je schopná na to ani reagovať, je paralizovaná, pomočuje sa a nie je schopná ani privolať políciu. Žalovaná navštevuje žalobkyňu s pánom M., ktorý je agresívny a správa sa vulgárne. Žalobkyňa zdôraznila, že žalovaná ju nielen šikanuje, ale aj okráda. Zdôraznila, že ona pracuje iba od roku 2016, pričom ďalšie obdobie študovala. Uviedla, že žalovaná s pánom M. sa stretávajú v byte pani E., kde sú občas aj 3 dňa, teda aj v čase, keď majú byť v práci. Žalobkyňa tvrdila, že susedia v jej prospech svedčiť nepôjdu, lebo sa žalovanej boja, pani E. je na strane žalovanej a iní susedia chcú mať pokoj. Na otázku právneho zástupcu žalobkyne uviedla, že na žalovanú podala 6 alebo 7 trestných oznámení, právny zástupca žalovanej zdôraznil, že išlo o 13 trestných oznámení a tri civilné žaloby. Vo vzťahu k trestným oznámeniam zdôraznil, že tie boli zastavené.

26. Z výsluchu svedka, F. C., syna žalobkyne a brata žalovanej, na pojednávaní dňa 28.6.2021 vyplynulo, že predmetom sporu je byt, ktorý bol vo vlastníctve jeho rodičov. Následne sa dohodla matka so žalovanou, že prevedie tento byt na ňu, že po tom, čo sa žalovaná zamestná tak jej to vyplatí. Prvé roky po nadobudnutí tohto bytu sa zmenilo správanie žalovanej k jej matke, najprv sa snažila cez matku presvedčiť ju, aby v byte nebyval svedok, že jej bude lepšie a vyvíjala na matku v tomto smere nátlak. K ďalším okolnostiam poznamenal, že žalovaná sa obohacovala na úkor svojej matky tým, že si nechala na svoj účet posielat matkin dôchodok. Zo strany žalovanej bol znepríjemňovaný život žalobkyni aj svedkovi, neboli im umožňované vykonávať hygienické potreby, prebiehalo to napr. tak, že vypínala vodu, kopala do dverí a podobne, načo svedok udáva, že následne keď už bol stav neznesiteľný, čo svedok vyriešil tým, že sa odsťahoval do Marčeka. Svedok uviedol, že žalovaná znepríjemňovala život svedkovi a žalobkyni aj tým, že im napr. matke vyhadzovala potraviny z chladničky s tým, že ide o jej chladničku, vytrhala káble od televízora s tým, že ona platí televíziu. Znepríjemňovala im aj život tým, resp. im ho komplikovala, keď do bytu nosila mačky, prvú mačku doniesla v roku 2008, následne v spolupráci so žilinskými labkami do bytu prisťahovala ďalšie mačky, čím v podstate skomplikovala život matke, ktorá sa musela o tieto mačky starať, bolo ich zhruba 11, vrátane 5-tich vlastných. Svedok tvrdil, že sa cítiť byť zo strany žalovanej a právneho zástupcu šikanovaný, nakoľko tí tvrdia, že v byte žije, nakoľko on v byte už dlhodobo nežije, iba navštevuje matku, za účelom poskytnutia jej starostlivosti, nakoľko je už staršia osoba a so zdravotnými problémami. K poberaniu dôchodku žalovanou uviedol, že tieto skutočnosti nevie preukázať, pretože nie je majiteľom tohto účtu. O tom, že žalovaná do bytu nasťahovala mačky vedel iba sprostredkovane, od matky – žalobkyne. Výpoveď svedka sa zakladala predovšetkým na sprostredkovaných informáciách od matky.

27. Súd nemal za preukázané, že by pri podpise kúpnej zmluvy prípadne následne došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení vecného bremena (prípadne obdobnej zmluvy), na základe ktorej by mala žalobkyňa právny nárok nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve žalobkyne užívať. Žalobkyňa iba trvala na tom, že medzi stranami došlo k ústnej dohode o užívaní bytu, ktorej existenciu súd nemal za preukázanú. Nevyplyvala ani z výsluchu svedka F. C., ktorý predstavoval jediný návrh žalobkyne na preukázanie svojich tvrdení. Naopak, za preukázanú mal súd skutočnosť, že žalobkyňa byt od uzavretia kúpnej zmluvy bez prerušenia užíva. Samotná žalovaná netvrdila, že by od žalobkyne požadovala vystaňovanie z bytu. V ďalšom žalobkyňa dôvodila tým, že posúdenie nároku žalobkyne je otázkou hmotnoprávneho posúdenia súdu, avšak je možno dôjsť k aj k záveru o uzavretí nájomnej zmluvy, ktorá nevyžaduje písomnú formu. V takom prípade žalobkyni nebola doručená výpoveď z nájmu. V prípade, ak by uvedené súd vyhodnotil ako nárok zo zmluvy o výpožičke, poukázala na to, že žalovaná nepožiadala doposiaľ žalobkyňu o vrátenie bytu. Zároveň konštatovala, že nárok žalobkyne možno odvodiť aj nepriamo zo zákona o rodine a vyživovacej povinnosti detí voči rodičom. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe žalobkyňa odôvodnila tým, že jej žalovaná zrušila trvalý pobyt v byte dňa 16.05.2019, napriek tomu, že žalobkyňa nemá kde bývať. A teda je zrejmé, že minimálne od tohto dátumu, žalovaná realizuje kroky, ktoré zasahujú do práva na pokojné užívanie bytu žalobkyňou. Zasahovanie do jej práva na pokojné užívanie bytu preukazuje aj výpoveď svedka F. C. na pojednávaní dňa 28.06.2021. K uvedenej argumentácii súd poznamenáva, že je nesporné, že súd pozná právo (iura novit curia) a prejednávaniu veci zaradí pod príslušnú právnu normu. Uvedené však neodporuje tomu, aby právny základ nároku žalobcu náležite odôvodnil a odvodil od určitých právnych skutočností, z ktorých má vyplývať. Súd v prvom rade konštatuje, že právne zdôvodnenie nároku uviedol právny zástupca žalobcu na výzvu súdu až na pojednávaní dňa 28.6.2021, kedy konštatoval, že žalobkyňa si nárok odvodzuje od ústnej dohody o práve na užívanie bytu. Až v záverečnej reči poukázal na to, že uvedené možno považovať aj za nájomnú zmluvu či zmluvu o výpožičke. K tejto argumentácii súd konštatuje, že v danom prípade nevzhliadol splnenie podmienok, aby bolo možný konštatovať, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy v ústnej forme, nakoľko základným znakom nájomnej zmluvy podľa § 663 OZ je jej odplatnosť, ktorá stranami sporu nebola tvrdená ani preukázaná. Ohľadom zmluvy o výpožičke, ani táto skutočnosť v priebehu sporu nebola tvrdená a preukázaná. Žalobkyňa nepreukázala odovzdanie bytu do jeho užívania žalovanej. Ak by súd aj dospel k záveru o prípadnej zmluve o výpožičke a dal za pravdu právnomu zástupcovi žalobkyne, že si žalovaná doposiaľ neuplatnila nárok na vrátenie vecí - bytu, bolo by nutné konštatovať, že nie je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáha práva nerušeného užívania bytu, keď sama uviedla, že žalovaná ju nevyzvala na jeho opustenie, vrátenie, či vypratanie. Predovšetkým však súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa žiada formou rozsudového návrhu upraviť pomery medzi stranami do času „až prípadne nedôjde k ďalšiemu súdному rozhodnutiu, ohľadom týkajúceho, ktoré sa týka tejto nehnuteľnosti“. Už samotná formulácia navrhovaného petitu rozsudku je nejasná,

neurčitá a nevykonateľná, nakoľko žalobkyňa neuviedla, akým iným ďalším súdnym rozhodnutím má byť upravený právny vzťah k nehnuteľnosti. Takýto výrok je možné uplatniť v prípade neodkladného opatrenia na čas do rozhodnutia vo veci samej, nie vo forme žaloby. Napriek tomu súd dôkladne posúdil žalobu v kontexte všetkých argumentov aj procesnej obrany žalovanej a dospel k záveru, že žaloba nemá oporu v právnom ani skutkovom stave, nakoľko absentuje právny titul, z ktorého by bolo možné odvodiť právo na nerušené užívanie bytu žalobkyňou, ktorá nie je jeho vlastníčkou, oprávnenou z vecného bremena, ani nájomkyňou. Ak by súd uvažoval o zmluve o výpožičke, k zamietnutiu žaloby by dospel z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe.

28. Na základe uvedeného má súd za to, že žalobkyňa nemá právny nárok užívať byt vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu akéhokoľvek právneho nároku na nerušené užívanie nehnuteľnosti žalovanej. Navyše, ak by aj právny nárok žalobkyne na užívanie bytu vo výlučnom vlastníctve žalovanej existoval, odporoval by dobrým mravom. Z pripojených spisov ako aj rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, sp.zn. OU-ZA-OVVS/2020024208/676/TRP zo dňa 3.12.2020 (č.l. 115) mal súd za preukázané, že žalobkyňa opakovane podáva trestné oznámenia a podnety na žalobkyňu za účelom jej trestného stíhania, ktoré mali vzniknúť na základe protiprávneho konania žalovanej voči žalobkyňi. Je zrejmé, že tieto skutočnosti sa nepreukázali. Je to práve žalobkyňa, ktorá užíva byt žalobkyne bez právneho dôvodu, i keď je jej matkou. Na druhej strane je nutné zdôrazniť, že zo správania žalobkyne možno vyvodíť pochybnosť o tom, či jej správanie voči žalovanej nevykazuje známky konania proti dobrým mravom. Vo vzťahu k uvedenému ako aj v zmysle § 3 OZ súd posudzoval, či samotný nárok žalobkyne nie je v rozpore so zákonom, ale aj dobrými mravmi.

29. Dobré mravy (boni mores) sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Hoci sú dobré mravy zákonným pojmom, a teda majú normotvornú funkciu, nie sú definované zákonom. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu „dobré mravy“ patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi (pozri R 88/1998). Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. V praxi ide o prípady, keď výkon práva je formálne v súlade so zákonom (právom), ale jeho cieľom je dosiahnutie iného výsledku, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany práva, resp. odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnou osobou (pozri Ro NS ČR z 28. 6. 2000, sp. zn. 23 Cdo 2060/1998). Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi § 39 OZ, a to aj v prípade, že samotný obsah tohto úkonu nie je v rozpore s dobrými mravmi. Ak ide o dvojstranný právny úkon, je právny úkon neplatný v prípade, že v rozpore s dobrými mravmi je konanie oboch strán (Ro NS ČR z 21. 8. 2000, sp. zn. 22 Cdo 871/2000). Zásada dobrých mravov má dosah i na zmluvné vzťahy, ktorých účastníci využili v rámci zmluvnej autonómie možnosť odchýliť sa od dispozitívnej normy (pozri § 2 ods. 3 OZ), ale dosah zmluvného konsenzu na právne postavenie jednej zo strán zmluvy je výrazne negatívny. Vo všeobecnosti možno povedať, že ustanovenie § 3 ods. 1 OZ predstavuje korekciu starej zásady rímskeho práva, že kto užíva svoje právo, nikomu nekrivdí (qui suo iure utitur, nemini facit iniuriam). Súd dospel k záveru o rozpore nároku žalobcu k duplicitne uplatnenej sume 667,64 Eur s dobrými mravmi, a to na základe vyššie konštatovanému záveru súdu vo veci 25C/74/2018, kedy tento nárok žalobcu mal byť v zmysle súdom schváleného zmieru zahrnutý do výšky vyrovnávacieho podielu titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Súd má za to, že v takomto prípade nemožno opakovane uplatnenému nároku žalobcu, ktorý bol na základe vzájomnej dohody započítaný do vyporiadacieho podielu, priznať právnu ochranu, i keď sa formálne jeho nárok neprieči zákonu. Súd je toho názoru, že aj výkon práva, ktorý je v súlade so zákonom môže byť rozporný s dobrými mravmi, čo vzhľadom práve v prejednávanej veci v časti uplatnenej sumy 667,64 Eur. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 144/2010, v zmysle ktorého: „V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov, nemôže ale viesť ku vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ustanovenie § 3 ods. 1

Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť – upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení.“

30. Súd v rámci konania oboznámil s viacerými uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní, ktorými bolo odmietnuté trestné stíhanie žalovanej iniciované na podnet žalobkyne. Ide predovšetkým o: uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-574/3- VYS-ZA-2019 , uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-1168/3- VYS-ZA-2020, uznesenie o odložení trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-882/2-VYS-ZA-2020 z 31.01.2021, uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-1279/1-VYS-ZA-2019, uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-873/ZZ- ZA-2020, uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-964/ZZ-ZA-2020 zo dňa 6.10.2020, uznesenie o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej sp.zn. ČVS-ORP-1354/ZZ-ZA-2020 zo dňa 22.1.2021. Súd zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že na základe trestného oznámenia žalobkyne bola žalovaná obmedzená na osobnej slobode a vzatá do väzby v rámci prípravného konania vo veci sp.zn. ČVS-ORP- 361/1 VYS-ZA 2019, z ktorej bola následne prepustená na slobodu uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 36Tp/43/2019 zo dňa 27.8.2019. Uvedená vec bola postúpená Okresnou prokuratúrou Žilina na priestupkové konanie. Uvedené skutočnosti mal súd za preukázané z pripojeného vyšetrovacieho spisu. Samotné priestupkové konanie bolo uznesením Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkov sp.zn. OU – ZA – OVVS2-2020024208/676/TRP zo dňa 3.12.2020 vo veci spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zastavené (č.l. 115). Súd s poukazom na § 193 druhá veta CSP konštatuje, že je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Ak by aj súd pripustil právny názor právnej zástupkyne žalobkyne, že výsledky trestných či priestupkových konaní so záverom o odmietnutí či zastavení konania, nie sú vo vzťahu k tomu, či došlo k protiprávnemu konaniu voči žalobkyne, relevantné, je nepochybné, že práve žalobkyňa všetky tieto konania iniciovala ako osoba podávajúca podnet či trestné oznámenie. S ohľadom na uvedené, pre celkové hodnotenie vykonaného dokazovania je právne záväzný záver príslušných orgánov o tom, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo správny delikt. Už len samotný fakt, že opakovane, vo viac ako 10 prípadoch bolo odmietnuté či zastavené trestné stíhanie na podnet žalobkyne voči žalovanej je dostatočným preukázaním toho, že kompetentné orgány pri opakovaných podnetoch žalobkyne voči žalovanej zisťovali a vyšetrovali porušenie práv žalobkyne v trestnoprávnej rovine a opakovane dospeli k negatívnemu záveru.

31. Zároveň súd považuje za nevyhnutné konštatovať, že žalovaná v konaní preukázala opakované snahy žalobkyne o kriminalizáciu jej osoby, ktorá vyústila až do väzobného stíhania žalovanej a do viacerých trestných a priestupkových konaní. Naopak, žalobkyňa vyvracala tvrdenia žalovanej, no uvedené ostalo iba v argumentačnej rovine. Nenavrhlala a nepredložila súdu žiaden dôkaz za účelom preukázania svojich tvrdení, a to ani v zmysle vyjadrení podľa § 167 CSP, ani pri argumentácii v rámci jej výsluchu, ba dokonca ani na výslovnú žiadosť právneho zástupcu žalovanej. Žalobkyňa iba zotrvala na tom, že jej tvrdenia sú pravdivé a správne, no uvedené skutkové tvrdenie neosvedčila tým, že by vo vzťahu k uvedenému uniesla dôkazné bremeno. Vo vzťahu k dôkazom predloženým žalovanou, súd konštatuje, že všetky tvrdenia boli súdu preukázané minimálne v rovine právoplatných a vykonateľných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní či v rámci priestupkového konania. Súd zdôrazňuje, že žalobkyňa v rámci svojej argumentácie vždy relatívne dôveryhodne a logicky vyvracala tvrdenia protistrany tak, aby vyvolala dojem, že práve žalobkyňa je obeťou protiprávného konania či už žalovanej alebo iných osôb. Na konanie iných osôb smerujúce voči jej osobe mala vždy vlastný výklad, ktorý vyznel v jej prospech. Na druhej strane však žalobkyňa nevedela preukázať realnosť a pravdivosť svojich tvrdení, a to ani pri zohľadnení skutočnosti, že v konaní bola od počiatku zastúpená advokátom. Práve naopak, nesprávnosť jej tvrdení vyplynula z dôkazov predložených žalovanou. Je teda zrejmé, že tvrdenia žalobkyne ostali iba v rovine subjektívneho vnímania jej reality, pričom ich pravdivosť nebola preukázaná. Tu súdu neostáva iné, iba konštatovať, že je nevyhnutné sa stotožniť so záverom znalca – O. R., ktorý konštatoval, že: Paradigma ostala, len sa zmenila postava. Teda, že útoky žalobkyne sú v rámci rôznych období jej života obdobné, mení sa iba objekt záujmu. Záver znalca v kontexte celého vykonaného dokazovania sa súdu javí ako správny. Z dokazovania, oboznámených listinných dôkazov a rozhodnutí, ako aj samotných vyjadrení strán sporu, mal súd za preukázané, že bežným postupom žalobkyne je podávanie trestných oznámení voči rôznym osobám. Príkladom je nielen podávanie trestných oznámení voči žalovanej, bývalému manželovi, ale aj voči vlastnej sestre, matke, či druhému synovi žalobkyne – O. P. C., ako aj voči neveste po pohrebe jej druhého syna. Pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby súd konštatuje, že predovšetkým nárok žalobkyne „na ochranu

práva jej pokojného bývania“ v byte žalovanej, t.j. jej dcéry, nemá oporu v zákone. Neexistuje právny titul, z ktorého by jej takýto nárok vyplýval. Ani odvodenie nároku z vyživovacej povinnosti detí voči rodičom nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Samotné konanie o určenie výživného na žalobkyňu smerujúce voči jej deťom, bolo na tunajšom súde vedené pod sp.zn. 17Pc/9/2020, pričom je právoplatne zastavené. Aj žalobkyňa potvrdila, že bola poučená, že ide o nárok v rozpore s dobrými mravmi. Súd od počiatku zastáva názor, že žalobou uplatnený nárok je bez právneho dôvodu. Napriek tomu skúmal, či nedošlo k porušeniu zákona, vo vzťahu k neplatnosti kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej žalobkyňa previedla vlastnícke právo k svojmu bytu na žalovanú. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 24.4.2013 je platná. Rovnako nebola preukázaná existencia dohody o práve bývania žalobkyne v predmetnej nehnuteľnosti, a to ani vo forme ústnej ani písomnej. Naopak, súd jednoznačne konštatuje, že samotný žalobkyňou uplatnený nárok je v rozpore s dobrými mravmi, a to predovšetkým z dôvodu správania sa žalobkyne voči žalovanej, ktoré vykazuje znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Samotná žalobkyňa v rámci výsluchu uviedla, že sa vzťahy zhoršili po tom, čo žalovanú opakovane vyzývala na vyplatenie bytu a výzvy jej doručovala aj do zamestnania. Súd mal pritom za preukázané, že zmluvne dohodnutá kúpna cena za byt bola vyplatená obratom po uzavretí kúpnej zmluvy v zmysle zmluvných ustanovení. Šikanózne správanie žalobkyne voči žalovanej tak deklarovala aj žalobkyňa. Okrem toho mal súd za preukázané, že žalobkyňa podala voči žalovanej viacero trestných oznámení, pričom trestné konania boli ukončené uznesením o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej. Opak, t.j. trestné oznámenia podávané žalovanou voči žalobkyňi, preukázané neboli. Ich prípadná existencia ostala v rovine tvrdení žalobkyne. Ďalej mal súd za preukázané a nesporné, že žalobkyňa od prevodu predmetného bytu v roku 2013 užíva byt žalovanej bez právneho dôvodu. V inom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 41C/80/2020 sa žalovaná voči žalobkyňi domáha bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách za byt, nakoľko sama v dôsledku správania žalobkyne byt reálne neužíva (ako jeho výlučný vlastník), iba zaň uhrádza platby. Napriek takémuto stavu, ktorý je nesporný, podáva žalobkyňa voči žalovanej od roku 2018 do súčasnosti trestné oznámenia, v dôsledku ktorých je žalovaná opakovane podrobovaná úkonom trestného konania, pričom protiprávnosť jej konania doposiaľ preukázaná nebola.

32. Na základe týchto skutočností nemožno poskytnúť nároku žalobkyne právnu ochranu, a to z dôvodu neexistencie právneho nároku žalobkyne ako aj skutočnosti, že nárok uplatnený žalobkyňou odporuje dobrými mravom. Súd zároveň zdôrazňuje, že tvrdenia žalobkyne v konaní preukázané neboli, a tak má za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

33. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Súd tak s poukazom na cit. ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobu v celom rozsahu zamietol, a tak v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP rozhodol v zmysle zásady úspechu v spore a žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.